

Sarah Lark

Een droom achterna

Vertaald door Jolanda te Lindert

DE FONTEIN

Hemelvaart

New York
Lebanon (Missouri)
Boston
Kansas City
Old Lane Manor
1899-1902

Nu de jongen eindelijk alleen was gelaten moest hij de vertrekken van het weeshuis van het Klooster van de Zusters van Barmhartigheid grondig verkennen. Niet dat er nog veel te ontdekken was, want nadat de politie hem hier gisteren naartoe had gebracht, had hij de meeste vertrekken eigenlijk al gezien: het kantoor van de moeder-overste die hem streng had bekeken en onderzocht, de badkamer waartoe hij het eerst was veroordeeld en een kleedkamer waarin de afgedankte, maar schone kleren op nieuwkomers lagen te wachten. Een van de nonnen had hem twee broeken, hemden en truien gegeven, evenals ondergoed, sokken en schoenen die min of meer pasten. Het enige wat hij zelf had meegenomen, waren de kleren die hij aanhad, en de non had haar neus opgetrokken toen ze dat zag. In de eetzaal had hij vervolgens dunne soep opgelepeld en brood met margarine naar binnen gewerkt tot hij niet meer op kon. 's Ochtends kregen ze een soort haver-moutpap en melk. Het eten hier was niet bijzonder creatief, maar je hoefde geen honger te lijden, wat de jongen niet verkeerd had gevonden.

Daarna hadden ze hem een bed toegewezen in de jongens-slaapzaal. Zijn bed stond tussen de bedden in van twee andere jongens van een jaar of twaalf: Kurt en Joe. Deze jongens hadden echter even weinig met hem gepraat als de andere kinderen. Voor de wezen was gisteren en vanochtend maar één onderwerp belangrijk geweest: het zomerfeest dat vandaag in de tuin van het tehuis zou plaatsvinden. De jongen had al snel begrepen dat het daarbij in eerste instantie niet draaide om zomerse genoegens, maar om concrete beslissingen die hun leven ingrijpend konden veranderen. De weeskinderen moesten namelijk ongedwongen samen zijn met mensen van buiten die een van hen misschien wilden adopteren. Voor de oudere kinderen was er wellicht

een leermeester te vinden waar ze een vak konden leren of een huishouden waar ze konden werken. Voor iedereen was het dus belangrijk om zich goed te presenteren. De kinderen en de nonnen waren de hele ochtend op het gazon bezig geweest met het opbouwen van kramen, waar gebak en handwerk van de kinderen moesten worden verkocht. Op andere plekken werden worstjes gebakken en spelletjes aangeboden. De oudere pupillen hadden daar de leiding en konden zo laten zien hoe betrouwbaar, beleefd en handig ze waren. De jongere kinderen mochten alleen aan de hand van een non over het feestterrein wandelen, moesten glimlachen en zoet zijn. De leraressen hadden bovendien liederen met hen ingestudeerd die ze als koor moesten zingen. Iedereen keek vol spanning uit naar hun optreden.

Alleen voor de nieuweling was er natuurlijk nog geen taak weggelegd. De zusters hadden het ook te riskant gevonden om hem gewoon zonder begeleiding over de kleine markt te laten rondlopen, want hij was gisteren op Times Square immers nog betrapt als doorgewinterde zakkenroller. Daarom was hij nu dus hier en woonde hij niet langer in de vieze woning die zijn heler ter beschikking stelde aan de jonge dieven onder de straatkinderen.

Nadat alle anderen naar de tuin waren gegaan, inspecteerde de jongen eerst de vier leslokalen, waarin de nonnen hun zes- tot dertienjarige leerlingen lesgaven. Als ze daarna nog in het tehuis bleven, moesten ze zich nuttig maken in de keuken, in de tuin of bij de kinderverzorging. De meesten gingen echter aan het werk, of de zusters vonden een leermeester voor hen.

In theorie, had de moeder-overste hem gisteren trots verteld, mochten kinderen die hadden bewezen dat ze heel ijverig en slim waren zelfs naar de highschool. De jongen had dat zwijgend ter kennis aangenomen. Voor hem was dat hoe dan ook niet weggelegd. Hij had nog nooit een school bezocht en hoewel hij toch goed had leren rekenen, kon hij amper lezen en schrijven. In het eerste leslokaal hing een poster met het alfabet erop, waarvan

hij maar weinig letters kon benoemen. De rekentabellen ernaast zeiden hem veel meer.

Verder waren de leslokalen nogal saai. Er waren bijna geen plaatjes, aan de muren hingen handgeschreven teksten, waarvan hij amper een woord kon ontcijferen.

De jongen liep dus verder naar de eetzaal en kwam onderweg langs de speelkamer, zoals een van de nonnen hem gisteren had verteld.

Doordat de deur openstond, kon hij zien dat het een licht vertrek was. Het zonlicht viel naar binnen door de hoge ramen, die bijna tot aan de grond reikten. Ze hadden geen beter weer kunnen hebben tijdens het zomerfeest. De jongen liep het vertrek in dat groot, maar eenvoudig was. Hij zag een paar tafels en kinderstoelen die netjes aan de kant stonden, en speelgoed op de planken dat zeker betere tijden had gekend. Dit waren vast giften van rijke ouders die dachten dat wezen ook wel met spoortrainingen zonder wielen of met versleten knuffels zonder vacht of oren wilden spelen.

De jongen zag dat hij hier niet alleen was. Voor een van de hoge ramen stond een klein meisje, tenger en blond. Ze had vlechten waar een paar haren uit waren ontsnapt en keek met een verlangende blik naar de tuin.

‘Hallo!’ zei de jongen, om haar niet aan het schrikken te maken.

Toen ze zich omdraaide, zag hij dat ze grote kastanjebruine ogen had en een hartvormig gezicht met een kleine neus en rode lippen. Ze keek hem met een liefelijke glimlach aan. Het kind was bijzonder knap en leek bijna op zo’n pop met echt haar, een lief gezicht en elegante kleren, zoals je in de etalages op Times Square zag. Waarom was ze niet beneden bij de andere kinderen en werd ze niet voorgesteld aan mensen die een kind wilden adopteren? Dan was iemand vast verliefd geworden op dit meisje.

‘Wat heb je uitgevreten?’ vroeg hij.

Het meisje fronste en leek bijna beledigd. Ze deed waarschijnlijk zelden iets verkeerd. ‘Helemaal niets!’ zei ze dan ook een

beetje beledigd. 'Waarom vraag je dat?'

'Nou ja, omdat je hier alleen bent en niet beneden. Ik dacht dat je hier misschien voor straf was.' Hij ging naast haar staan en keek even naar de bedrijvigheid in de tuin. Er werd gelachen en gezongen, en alle pupillen deden hun best om potentiële ouders te imponeren. Een nog heel klein meisje zat op de arm van een bezoeker.

'Jeannie,' zei het meisje. 'Ik hoop dat ze wordt geadopteerd! Ze is nog zo klein. De kleintjes nemen ze altijd het eerst.'

'En jij?' vroeg de jongen. 'Hoe heet je eigenlijk? Ik heet Horace, Horace Timber, maar iedereen noemt me Hoss.'

'Mary Ann,' zei het meisje. 'Iedereen noemt mij Mary Ann.' Ze glimlachte. 'En wat heb jij uitgevreten, Hoss?'

Hoss grijnsde. Hij kon natuurlijk bekennen dat hij een zakkenroller was, maar besloot zijn verleden voorlopig te laten rusten. 'Helemaal niets. Ik ben hier pas sinds gisteren. Ben jij ook nieuw?' Dat zou een verklaring zijn.

Mary Ann schudde haar hoofd. 'Nee. Ik ben hier altijd al. Voor mij... wordt betaald,' zei ze met een mengeling van trots en teleurstelling.

'Betaald? Als een soort huur of zo? Geeft iemand de nonnen geld zodat ze jou hier houden?' Zoiets had hij nog nooit gehoord, hoewel hij en de andere straatkinderen de oude Edward natuurlijk ook geld moesten geven omdat hij hen bij hem liet slapen. 'Wie betaalt er dan voor je?'

'Mijn mama,' zei Mary Ann glimlachend. 'Dat zegt zuster Katherine tenminste.'

Hoss vond het nog steeds vreemd. 'Waar is je mama dan? Als ze jou belangrijk vindt, waarom haalt ze je dan niet op?'

Mary Ann keek ongelukkig en haalde haar schouders op. 'Dat kan ze niet, want ze is in de hemel.'

Hoss moest zich beheersen om niet tegen zijn slaap te tikken of, en dat zou nog erger zijn voor dit meisje dat dit verhaal echt geloofde, om haar uit te lachen. 'Het regent dus elke maand geld voor jou uit de hemel?'

Mary Ann vertrok haar gezicht. ‘Dat denk ik niet. Volgens mij komt het van een bank of zo. Maar zuster Katherine zegt dat mijn mama het geld stuurt, hoewel ze in de hemel is. Ik kan het bewijzen. Wil je haar zien?’

Hoss begon zich af te vragen of dit lieve kind misschien verborgen werd gehouden omdat ze niet goed snik was.

‘Kom mee!’ zei Mary Ann energiek en ze pakte zijn hand.

Ze was veel kleiner dan hij en zeker veel jonger; hij schatte haar op een jaar of acht. Ze trok hem mee naar de meisjesslaapzaal. Er stond vast een zware straf op als hij daar naar binnen ging, maar hij was nieuwsgierig – en Mary Anns bed stond gelukkig niet ver van de deur. De slaapzaal was netjes en opgeruimd. De meisjes leken al even weinig persoonlijke bezittingen te hebben als de jongens. Maar boven een van de bedden hing een mooie, ingelijste foto. Hoss hield zijn adem in toen Mary Ann op het bed klom.

Ze pakte de foto, zodat hij hem beter kon zien. ‘Dat is mijn mama! Op weg naar de hemel.’

De vrouw op de foto was erg knap en droeg een witte jurk en een hoedje met een sluier. Ze stond in een soort gewelfde boot aan een kabelballon die haar naar de nachtelijke hemel bracht. Mary Ann had niet gelogen: iemand had deze vrouw letterlijk gefotografeerd toen ze opsteeg naar de hemel. Ze kon dus eigenlijk nog leven.

‘Help me even om hem weer op te hangen,’ zei Mary Ann, nadat ze de foto samen aandachtig hadden bewonderd.

Hoss hing hem zorgvuldig terug en vroeg: ‘Je moeder is dus helemaal niet dood?’ Op zich was dat niet vreemd, want hij ging ervan uit dat zijn ouders ook gezond en wel waren. Hij was hun huis in Brooklyn ontvlucht toen hij genoeg had van het constante drinken, schelden en slaan. Zijn vader stuurde hem toen al de straat op om te stelen, waarna hij de volledige buit van zijn zoontje inpikte en ruilde tegen gin. Op een bepaald moment had Hoss besloten dat hij meer te eten had als hij op eigen benen stond. Verschillende ‘wezen’ hier hadden misschien

ook nog familie. Hij had gehoord dat baby's die ongewenst waren vaak voor het weeshuis werden achtergelaten.

‘Toch wel,’ zei Mary Ann verdrietig, ‘ze is... neergestort. Anders had ze me vast wel een keer opgehaald, zegt zuster Katherine. Ze denkt ook aan mij, in de hemel, en ze zorgt voor me.’

Hoss vroeg zich af of de persoon die nog altijd namens de familie voor haar betaalde haar daarmee niet van de wal in de sloot hielp.

Mary Ann zou, toen ze nog jonger was, vast al zijn geadopteerd als men haar niet had wijsgemaakt dat ze familieleden had die om haar gaven.

‘Waarom heeft ze je dan eerst naar het weeshuis gebracht?’ vroeg hij.

Mary Ann haalde haar schouders op. ‘Ik ben hier geboren,’ zei ze.

‘Wat zegt u, is er geen geld meer binnengekomen voor Mary Ann?’ vroeg de moeder-overste van het weeshuis, moeder Iseult.

Zuster Katherine, haar assistente, die ook de boekhouding voor het weeshuis deed, knikte. ‘Al twee maanden niet. En ik heb natuurlijk informatie ingewonnen, discreet, zoals u zou willen, moeder.’

In het Klooster van de Zusters van Barmhartigheid werd alles wat met Mary Ann te maken had discreet behandeld. Haar moeder had immers duidelijke instructies gegeven toen ze haar dochter onder de hoede van de nonnen had achtergelaten. Ze had beloofd om elke maand tweehonderd dollar voor Mary Anns verzorging te betalen, maar alleen als de overste absoluut stilzwijgen zou bewaren over Mary Ann en haar afkomst. Nadat Mary Anns moeder acht jaar geleden was overleden, waren dan ook discussies ontstaan tussen zuster Katherine en de moeder-overste. De zusters hadden indertijd ontdekt dat Mary Ann nog familieleden had, maar moeder Iseult had haar belofte niet willen breken. Bovendien was tweehonderd dollar per maand erg veel geld, en moeder Iseult had verheugd geconstateerd dat de regelmatige overmakingen doorgingen na de dood van Haily Hard.

‘En? Wat zei de bank?’ vroeg ze ongeduldig.

Zuster Katherine haalde haar schouders op. ‘De rekening is leeg. Wat geen wonder is, want daar heeft al acht jaar niemand meer geld op gestort. Het vermogen van Mary Anns moeder is op, zodat er dus geen nieuwe bedragen zullen worden overgemaakt.’

Moeder Iseult klemde haar lippen op elkaar. ‘Irritant! Als we dat eerder hadden geweten, had iemand op het zomerfeest haar misschien willen adopteren.’

Het zomerfeest, waarop Mary Ann en Hoss elkaar hadden leren kennen, was alweer twee maanden geleden. Voor het tehuis

was het feest geen groot succes geweest, want slechts drie kleine kinderen hadden een nieuw thuis gevonden en twee jongens een plaats als leerjongen. Voor het bestuur van het weeshuis was dat aantal een druppel op een gloeiende plaat geweest. Net als alle andere vergelijkbare instellingen barstte dit weeshuis uit zijn voegen. Met meer dan honderdtwintig pupillen was het overvol, en toch werden er nog steeds nieuwe kinderen naartoe gebracht. New York, de stad waar ontelbare immigrantengezinnen vanuit de hele wereld naartoe wilden, betekende niet voor iedereen geluk. Heel weinig mensen werden rijk en de meeste verdienden niet meer dan in hun geboorteland, maar daar hadden ze meestal familieleden gehad die hen hielpen om het te redden. Nu zagen ze vaak geen andere mogelijkheid dan om hun kind te vondeling te leggen, de straat op te sturen om te stelen of maar meteen zelf naar een tehuis te brengen. Er was geen noemenswaardige overheidssteun voor deze gezinnen, zodat moeders liever afstand deden van hun kinderen dan dat ze hen lieten verhongeren.

‘Hoe ontwikkelt ze zich eigenlijk?’ vroeg de moeder-overste. ‘Onze Mary Ann? Kunnen we haar binnenkort al als dienstbode laten werken?’

Jonge meisjes werden vaak als dienstmeisje uitbesteed.

‘Maar moeder Iseult! Ze is acht!’ zei zuster Katherine boos. Ze hield van Mary Ann, al vanaf het moment waarop ze had mogen helpen bij haar geboorte. Dat kwam zelden voor, want hoewel ze was opgeleid als vroedvrouw werd ze meestal ingeschakeld bij de administratie van het ziekenhuis en het weeshuis. Alle leden van de orde leerden zieken verzorgen, en slechts een enkeling kon boekhouden. Aangezien Mary Anns moeder zeer specifieke wensen had gehad met betrekking tot haar vroedvrouw en haar opleiding, was zuster Katherine aan haar toegewezen en zij was meteen verliefd geworden op de mooie baby.

‘Ze is ontzettend slim en ook erg gehoorzaam. Ze is goed op school, zodat we eigenlijk hopen dat we haar later naar de highschool kunnen sturen. Misschien wil ze daarna wel toetreden tot onze orde.’

‘Dan moeten we haar minstens nog eens acht jaar te eten geven!’

‘Maar ze maakt zich nu al nuttig!’ zei zuster Katherine. ‘Ze heeft een iets oudere vriend, een jongen... Hoss.’

‘Horace Timber? Die zakkenroller? Vreemd gezelschap voor een kennelijk zo slim en gehoorzaam kind. Je zou bijna denken dat ze op haar liederlijke moeder lijkt!’

Zuster Katherine schudde haar hoofd. ‘Nee hoor, het is heel onschuldig. Hoss is eigenlijk een keurige jongen. Hij behandelt haar als zijn kleine zusje. En zij... Nou ja, voordat hij hiernaartoe kwam heeft hij nooit op school gezeten, maar nu helpt ze hem met zijn huiswerk. Het is bijzonder ontroerend zoals zij hem alles uitlegt en zoals hij zich door haar laat commanderen. Hij heeft bovendien veel doorzettingsvermogen. We moesten hem op school een paar klassen lager laten beginnen, omdat hij nog lang niet op het niveau van zijn leeftijd zit. Als zoiets gebeurt, beginnen de andere leerlingen zo’n kind meestal te pesten, maar bij Hoss durft niemand dat en hij beschermt Mary Ann ook.’

‘Dan is het heel jammer dat ze binnenkort afscheid van elkaar moeten nemen,’ zei moeder Iseult. ‘Het spijt me, zuster Katherine, maar we hebben geen andere keus. We sturen hem en de andere jongens van tien jaar en ouder met de eerstvolgende trein naar het westen.’

‘Een wezentrein? Alweer?’ zei zuster Katherine geschrokken. ‘Maar moeder-overste, met zo’n wezentrein sturen we de kinderen naar een onbekende toekomst. We hebben nooit meer iets gehoord van de kinderen die we de vorige keer hebben weggestuurd!’

Orphan Train Movement noemde de organisatie zich, maar veel betrokken maatschappelijk werkers vonden het een bijzonder bedenkelijk experiment, om ontheemde kinderen uit dichtbevolkte gebieden zoals New York en Boston naar de nieuw ontwikkelde staten in het westen te sturen, waar ze zouden worden opgenomen door gelovige boerenfamilies. Charles Loring Brace, de oprichter van de Children’s Aid Society die het transport

van de kinderen organiseerde, was er vast van overtuigd dat de kolonisten op het Amerikaanse platteland de wezen enthousiast in huis namen, hun als hun eigen kinderen een christelijke opvoeding gaven en gelukkige mensen van hen maakten. Dat kwam inderdaad weleens voor, maar vaak beschouwden deze boerengezinnen de kinderen alleen maar als goedkope arbeidskrachten. De moeder-overste had er goede redenen voor om vooral de oudere jongens weg te sturen: zij waren veel meer in trek dan de jongere kinderen die verzorging nodig hadden. Bovendien controleerde niemand hoe de jongeren in hun nieuwe gezin werden behandeld. Ze werden volkomen willekeurig gekozen en iedereen die dat wilde kon een kind in huis nemen. Vaak verdween het spoor van deze kinderen ergens in het weidse westen.

‘Doe alstublieft niet zo melodramatisch, zuster!’ zei de moeder-overste. ‘De laatste keer hebben we tien jongens van tien tot veertien meegestuurd en drie meisjes van twaalf en dertien. U verwachtte toch zeker niet dat ze u brieven zouden sturen? Ik denk in elk geval dat het voor veel van onze pupillen een goede zaak is. Juist voor nietsnutten zoals deze Hoss.’

‘Mary Ann zal hem missen,’ zei zuster Katherine.

De moeder-overste haalde haar schouders op. ‘Als die twee kinderen zo aan elkaar hangen, heb ik er geen enkel bezwaar tegen om haar mee te sturen.’

Zuster Katherine was kwaad, maar had ook wel begrip voor de wanhoop van de moeder-overste. Het weeshuis was berekend op zestig tot maximaal honderd kinderen en voor de vele extra pupillen was plek noch voldoende geld. En nu moesten ze het ook nog zonder de maandelijkse tweehonderd dollar voor Mary Ann doen.

De overste kreeg een nieuwe ingeving. ‘Luister, zuster Katherine. We sturen de meisjes van twaalf jaar en ouder ook weg en geven ze allemaal een petekind mee van jonger dan vijf.’

De jongste kinderen vonden altijd snel adoptieouders, maar goed geleide tehuizen stuurden hen liever niet alleen weg. In de treinen gingen per dertig tot veertig kinderen maximaal drie

volwassen begeleiders mee. ‘Dan kan het meisje op het kind passen en het troosten. De kinderen kennen elkaar immers al.’

Zuster Katherine moest toegeven dat dit niet eens zo’n slechte oplossing was. De oudere meisjes moesten ook nu al voor de jongsten zorgen, en de meeste deden dat graag. Toch stond zuster Katherine er liever niet bij stil hoe dat voor beide partijen zou uitpakken als ze na aankomst van de trein gescheiden werden. ‘Mary Ann ook?’ vroeg ze aarzelend.

De moeder-overste knikte. ‘Mary Ann ook.’

‘Ik moet nu toch worden geadopteerd,’ vertelde Mary Ann aan Hoss toen ze elkaar tijdens de avondmaaltijd zagen.

Hoss en andere jongens hadden die dag in de tuin gewerkt en ook nog tijd gehad om even te voetballen. Moeder Iseult had het mis toen ze ervan uitging dat hij terugverlangde naar het leven op straat in de grote stad. Hoss vond het over het algemeen heel prettig in het weeshuis, al vond hij de school wel zwaar. Maar hij mocht zijn vriendinnetje Mary Ann graag en kon het ook goed vinden met de meeste andere kinderen. De werkzaamheden die de huismeester de jongens liet verrichten voerde hij gewillig en betrouwbaar uit. Inmiddels verveelde hij zich een beetje, maar hij hoefde geen kou te lijden en kreeg genoeg te eten. Voorlopig vond hij dat voldoende. Vandaag had hij te horen gekregen dat zijn toekomst misschien nog meer opwinding voor hem in petto had.

‘O ja?’ vroeg hij aan Mary Ann, voordat hij haar zijn eigen nieuwtje vertelde. ‘Wie heeft dat besloten? Je mama?’ vroeg hij, zoals altijd vol twijfel als Mary Ann zei dat haar moeder vanuit de hemel op haar paste.

‘De lieve God, geloof ik,’ zei Mary Ann. ‘Zuster Katherine zegt dat Hij een gezin voor me heeft uitgekozen, maar niet hier. In... in Miss...’

‘Missouri,’ zei Hoss, met een mengeling van minachting en verbittering. ‘Mary Ann, ze zetten je op de Orphan Train! Ik dacht nog wel... Nou ja, mij kan het niets schelen en de andere

jongens ook niet. Wij proberen het gewoon in het Wilde Westen, en als het ons niet bevalt lopen we gewoon weg. Maar jij... Ik heb een paar dingen gehoord...'

De kindertransporten waren geen geheim voor de straatkinderen in New York. Ze kenden bijna allemaal wel meisjes of jongens die bijna letterlijk van straat waren geplukt en naar het platteland waren gestuurd. Velen van hen doken later weer op en vertelden dan over verschrikkelijke leef- en werkomstandigheden, die ze zo snel mogelijk waren ontvlucht. En deze kinderen waren eraan gewend om voor zichzelf te zorgen, maar Mary Ann!

'Daar ben je nog veel te klein voor!' zei hij, zonder haar te vertellen wat de kinderen kon overkomen.

Mary Ann schudde opschepperig haar hoofd. 'Niet waar! Jean-nie, Billie, Jim en de tweeling zijn nog veel jonger dan ik. Ze hebben ook geen meisje aangewezen dat op me moet passen. Ik kan dat allemaal al alleen, zegt zuster Katherine. Ik ben groot en slim.'

Hoss zuchtte en zei: 'Ik zal op je passen. Ik zit ook in de Orphan Train.'

De kinderen vonden de tijd voor hun vertrek opwindend. Ze hoorden later dat de pupillen van andere tehuizen pas op het laatste moment te horen hadden gekregen dat ze werden weggestuurd. De Zusters van Barmhartigheid deden echter hun best om hun kinderen moed in te spreken en hen zo goed mogelijk voor te bereiden op wat hun te wachten stond. Mary Ann vertelde Hoss stralend dat ze voor het eerst van haar leven een nieuwe jurk had gekregen. De Children's Aid Society gaf alle kinderen voor hun vertrek nieuwe kleren. Ze kregen bovendien allemaal een bijbel. Toen Mary Ann haar reistas inpakte, stopte ze daar natuurlijk ook de foto van haar moeder in.

Zuster Katherine had haar geholpen en vond het moeilijk om niet te huilen toen ze Mary Ann ten slotte op de vrachtwagen zag klimmen die klaarstond om de kinderen naar het station te brengen.

Nu pas beseftte Mary Ann echt dat ze wegging, en hoewel het verboden was, omhelsde ze voor het eerst de zuster die haar hele leven haar enige echte vertrouweling was geweest. Ze had met niemand anders dan met zuster Katherine over haar moeder kunnen praten. En nu... ‘Mijn mama waakt toch nog steeds over mij? Vanuit de hemel kun je Miss... Missouri toch ook zien?’

Zuster Katherine verzekerde haar dat je vanuit de hemel de hele aarde kon zien.

Toch stroomden de tranen over Mary Anns wangen toen de vrachtwagen wegreed.

Op het perron werd het niet beter. Hier was niemand die de kinderen zoals anders tijdens een uitstapje in groepen verdeelde en opdracht gaf elkaars hand vast te houden. De jongens en meisjes liepen door elkaar heen, een paar maakten ruzie, en de meisjes klampten zich zo goed en kwaad als het ging aan elkaar vast. De paar begeleiders hadden hun handen meer dan vol aan de kleintjes. Jeannie en de andere jongste kinderen uit het Klooster van de Zusters van Barmhartigheid wilden het liefst gedragen worden en dat werkte hun ‘peettantes’ op de zenuwen. Er werd gescholden en gehuild.

Toen de trein ten slotte het station binnenreed, begonnen veel kinderen geschrokken te gillen. De meesten hadden nog nooit een locomotief gezien en waren bang voor het snuivende en knarsende monster.

Mary Ann hilde ook toen een medewerkster van de Children’s Aid Society haar zacht maar gedecideerd vanaf het perron de trein in duwde.

Gelukkig nam Hoss haar hand troostend in de zijne. ‘Wees maar niet bang. Ik ben bij je.’

De kinderen hadden een reis van ruim zestienhonderd kilometer voor de boeg. Toen de trein eindelijk begon te rijden trok Hoss Mary Ann op een van de harde houten banken en bevocht voor haar een plekje aan het raam. Dat bleek nuttig, want het uitzicht vanuit de trein leidde haar al gauw af van haar verdriet. Ze had

New York nog nooit verlaten. Tijdens de weinige uitstapjes van het tehuis gingen de kinderen meestal naar Central Park, soms naar een kindertheater dat de kinderen voor een voorstelling had uitgenodigd, en een enkele keer ging een kind onder begeleiding van een non met de bus naar een medisch specialist. Maar tot nu toe had Mary Anns hele wereld bestaan uit straten en deels bijzonder hoge gebouwen die zelfs boven de bomen in het park uittorenden. Ze was dan ook verbijsterd toen alle huizen na een paar uur verdwenen en plaatsmaakten voor een landelijke idylle. Het was herfst en de bladeren van de bomen hadden verschillende kleuren. De weilanden waren nog groen en voor het eerst zag ze koeien en paarden.

‘Is dat ook zo in Missouri?’ vroeg ze aan Hoss.

Dat wist hij niet. Hoss had de stad ook nooit eerder verlaten, en de meeste andere kinderen ook niet. Terwijl de jongsten al snel uitgeput in slaap vielen, keken de anderen gefascineerd naar de verschillende landschappen die voorbijkwamen. De begeleiders kwamen elke paar uur naar hen toe, verdeelden broodjes en hete thee, en gaven geduldig antwoord op de vragen van hun beschermelingen.

De trein reed door Pennsylvania en ze zagen boortorens, mijngebouwen en fabrieken. Toen het nacht werd zagen ze alleen nog af en toe lichtjes van stadjes of dorpen of van afgelegen boerderijen. De zon kwam op boven de bergen en meren van Ohio, en Mary Ann werd betoverd door de heldere lucht en de rotsformaties die werden weerspiegeld in het water van de meren. Ze begon zich te verheugen op haar nieuwe leven en vroeg zich af hoe het zou zijn als een hond om haar heen danste, zoals ze had gezien bij een jongen op een boerderij, en hoe het zou zijn om een poes te aaien. Ze ging op een boerderij wonen, had zuster Katherine gezegd. Daar waren vast ook dieren!

Na een nieuwe nacht werden de oudere kinderen ongeduldig en de jongere kinderen vervelend. De sanitaire voorzieningen in de trein waren niet schoon meer en het stonk enorm. Eigenlijk wilden ze allemaal alleen nog maar uitstappen.

Mary Ann sliep, overweldigd door alle indrukken, stijf tegen Hoss aan genesteld. Toen ze wakker werd, reden ze door bossen, af en toe zagen ze een rivier, en inmiddels zagen ze ook akkers.

‘Missouri!’ riep Hoss die al langer wakker was. De verzorgers hadden de kinderen verteld dat ze de staatsgrens waren gepasseerd. ‘Maar we rijden nog een paar uur door, want dit is een grote staat. De plaats waar wij naartoe gaan heet Lebanon. Ik heb daar nog nooit van gehoord, maar dat zegt natuurlijk niets.’

Het station van Lebanon zag er precies zo uit als de andere stations van de stadjes waar ze de afgelopen dagen doorheen waren gereden. Achter de gebouwen waren heuvels, maar het land om het stadje heen was vlakker. Ze hadden de afgelopen uren veel akkers en weilanden gezien.

Op het perron stonden een paar mensen te wachten. Mary Ann keek nieuwsgierig naar hen. Zouden hier haar nieuwe ouders tussen staan die de lieve God haar had willen sturen?

De verzorgers van de kinderen uit New York liepen ieder naar een van de drie wagons waarin de kinderen de reis hadden gemaakt.

‘Zo, we zijn er,’ zei de oudere vrouw die verantwoordelijk was voor de wagon van Hoss en Mary Ann. ‘Die mensen daar zijn de notabelen van de stad en zij komen jullie verwelkomen. Laat hun dus maar meteen zien hoe goed jullie je kunnen gedragen. Geen gedrang bij het uitstappen, geen gescheld en geen gehuil. Jullie stappen netjes uit en lopen daarna achter deze heren aan naar jullie onderkomen. Misschien worden jullie vandaag al toegewezen aan een gezin, maar misschien morgen pas. Dat weten we straks. Nu wil ik rust en orde, begrepen?’

De opgewonden, oververmoeide kinderen hadden hoogstens de helft verstaan, maar de verzorgers zorgden ervoor dat ze elkaar inderdaad niet verdrongen of duwden. Toch huilden de kleinsten, die niet door hun peettante werden gedragen, omdat ze klem stonden tussen de andere kinderen.

Mary Ann hield Hoss’ hand stevig vast. Ze wist dat ze dapper

moest zijn, maar ze was nu ook bang. Wat zou er gebeuren als ze haar aan een andere familie toewezen dan Hoss? Ze hield met haar ene hand haar tas en met haar andere hand Hoss vast toen ze struikelde op het perron.

Een belangrijk uitziende man met een hoge hoed op stond voor de kinderen, die na de lange reis een nogal zielig groepje vormden. ‘Welkom in Lebanon! Mijn naam is William Lancaster. Ik ben de locoburgemeester en de sheriff van Lebanon. We zijn blij dat jullie hier zijn en hopen dat jullie onze nog jonge gemeenschap zullen verrijken. Maar wanneer jullie de vriendelijke manier waarop jullie hier worden opgenomen niet waardig blijken te zijn, zal ik niet aarzelen jullie terug te sturen. Ik weet dat velen van jullie niet eens zo lang geleden zijn vrijgelaten uit de gevangenis van New York.’ Hij keek de kinderen om beurten streng aan. ‘Loop eerst achter ons aan naar de baptistenkerk, daar is de grootste zaal beschikbaar. Jullie worden daar voorgesteld aan de boeren en de zakenlieden die belangstelling voor jullie hebben. Een paar van hen kunnen vandaag al een keus maken, maar morgen komen hier mensen die hier verder vandaan wonen naartoe. Wees dus niet bang als je niet meteen bent uitgekozen, want morgen vinden jullie allemaal een nieuw thuis. Kom nu mee, het is niet ver.’

Op een paar jongens na leken alle kinderen geïmponeerd door de toespraak van de sheriff, en onderweg zei bijna niemand iets. De sheriff en de andere mannen van het welkomstcomité liepen voor hen uit over een brede onverharde straat met aan beide kanten gebouwen. De meeste panden hadden twee verdiepingen met beneden winkels of handwerkbedrijven, waar de eigenaren misschien boven woonden.

Het was een uur of twaalf zodat het niet druk was op straat, maar de weinige mensen die te voet of te paard op pad waren – hier schenen meer paard-en-wagens te zijn dan auto’s – keken de kinderen nieuwsgierig na.

Eerder verschenen van Sarah Lark:

De vrouwen van Kiward-serie

Het land van belofte
Het lied van de wolken
De roep van het land

De sterren van Matariki-serie

Het land met de gouden kust
De schaduw van de kauri-boom
De dag van de zonnewende

De Cascarilla Gardens-serie

Het eiland van duizend bronnen
Dochter van de mangroven

De vuurbloemen-serie

De tijd van de vuurbloemen
De zang van de hoornschelp
De legende van de vuurberg

Het nieuwe land-serie

Grote dromen
Goede hoop
Een moedig besluit

Ivy-serie

Dochter van twee werelden
Vriendinnen voor het leven

Wereldvrouwen-serie

Tot aan de sterren

Een nieuwe wereld

De geheimen van het winterhuis
Het familiegeheim
Alle sterren aan de hemel

Eerste druk augustus 2025

Dit is het tweede deel in de serie Wereldvrouwen.

Oorspronkelijke titel *Himmelsstürmerinnen. Wir leben unsere Träume*

Oorspronkelijke uitgever Bastei Lübbe AG

Copyright © 2024 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Jolanda te Lindert

Omslagontwerp Bij Barbara, naar een ontwerp van Kirstin Osenau

Omslagillustratie © Adobe Firefly; © Lemaris/Shutterstock; AXpop/

Shutterstock; Triff/Shutterstock; intuier/Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7820 7

ISBN e-book 978 90 261 7821 4

ISBN luisterboek 978 90 261 7822 1

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.